

Theo lời kể của Pháp Sư Ngô Hạnh

1. Tôi nhớ đến một việc, sự việc đó xảy ra khi chúng tôi theo sư phụ hoằng pháp ở Singapore. Lúc đó chúng tôi và sư phụ ở Cư sĩ lâm, phòng của chúng tôi ở bên cạnh phòng sư phụ, nhưng căn phòng mà sư phụ ở, khi ngài bước ra khỏi phòng thì nhất định phải đi ngang qua phòng chúng tôi. Có một lần, khi đó tôi thường mang theo máy niệm Phật bên người, tôi cảm thấy nếu muốn Phật hiệu không gián đoạn thì máy niệm Phật cũng không được gián đoạn, cho nên tôi đem theo máy niệm Phật bên người để mọi thời đều nghe [Phật hiệu]. Công phu vẫn chưa đạt đến mức trong tâm không gián đoạn nên trước hết dùng máy niệm Phật để nhắc nhở chính mình. Kết quả tôi quên mất, lúc vào nhà vệ sinh không tắt máy niệm Phật, mà cứ thế bước vào, sau đó đi vệ sinh bên trong mà Phật hiệu vẫn còn đang phát. Kết quả, đúng lúc sư phụ bước ra khỏi phòng, nghe thấy vì sao có tiếng Phật hiệu của máy niệm Phật phát ra từ nhà vệ sinh. Ngài không nói gì cả, sư phụ cũng không gọi tôi, ngài cũng không kêu tôi, không hề, mà ngài đứng ở bên ngoài đợi. Đợi một lúc, ngài thấy tôi bước ra, sau khi tôi bước ra sư phụ cũng không mắng tôi. Ngài chẳng nói với tôi câu nào, mà ngài kể cho tôi một câu chuyện. Sư phụ kể tôi nghe câu chuyện gì vậy? Ngài nói trước đây, khi ngài chưa xuất gia, lúc còn đi làm, ngài ngồi làm việc ở cạnh phòng làm việc của cựu Tổng Thống, ngài phụ trách quản lý nhân sự. Ngài nói mỗi lần nhìn thấy rất nhiều quan chức lớn, hoặc là tướng quân, lúc đi đường đều nghênh ngang khệnh khạng, oai phong lẫm liệt không ai bì nổi, thế nhưng chỉ cần họ đi ngang qua phòng làm việc của sư phụ để gặp cựu Tổng Thống thì họ đi đứng rất là nhẹ nhàng, không hề phát ra âm thanh, thái độ rất cung kính. Sư phụ kể câu chuyện này, ý muốn nói là chúng ta ngày nay muốn học Phật, muốn học được thành công thật sự thì phải giống như tướng quân đi gặp Tổng Thống vậy, phải cung kính như thế. Nếu cung kính với Phật như cung kính với Tổng Thống thì học Phật nhất định sẽ thành công. Ý ngài muốn nói là tôi sau này không được mở máy niệm Phật trong nhà vệ sinh nữa, mà phải có tâm cung kính. Đây là sư phụ dạy bảo chúng tôi, mặc dù ngài không nghiêm khắc la mắng, nhưng chỉ cần ngài gợi ý chút thôi là tôi cả đời đều không quên. Cho nên câu chuyện này tôi ghi nhớ mãi, sẽ không bao giờ quên. Có lẽ sư phụ có những cách thức dạy dỗ khác nhau, có thể mắng để cho bạn nhớ, nhưng có

khi gợi ý thoáng qua cũng làm cho bạn nhớ rồi, mà lại nhớ chắc thật hơn, cảm động hơn. Đây là sự việc mà tôi đã từng trải qua.

2. Còn một việc nữa, trước đây chúng tôi ở thư viện Hoa Tạng, khi đó chúng tôi có một vị huynh đệ, vị huynh đệ này tuổi tác rất lớn, hình như vị ấy xuất thân là lính, cho nên vị ấy có một số tập khí là làm việc gì cũng khá thô lỗ. Kết quả có một lần khi đi đổ rác, vị ấy ấy không cúi xuống cầm thùng rác mà lại dùng chân đá thùng rác tới lui giống như đá trái bóng vậy, đá thùng lăn ra bên ngoài chỗ đổ rác. Kết quả sư phụ nhìn thấy như vậy, ngài lập tức, động tác của ngài rất nhanh, lập tức chạy đến cầm lấy thùng rác của vị đó lên rồi nói: “Đề tôi giúp anh đổ rác!”. Cho nên bạn nghĩ xem, sư phụ muốn giúp bạn đổ rác, vậy bạn sẽ nghĩ như thế nào? Kết quả, vị đó liền nhanh chóng quỳ xuống: “Dạ không được!”. Sư phụ muốn giúp vị đó đổ rác, cho nên hành động này là gì? Là sư phụ đang dạy bạn. Ngài cũng không mắng bạn, mà ngài nói: “Đề tôi giúp anh đổ rác”. Cho nên, từ rất nhiều việc nhỏ nhất chúng ta thường gặp trong cuộc sống, chúng ta cần phải tu học “lễ kính chư Phật” như thế nào. Bạn thấy đó, sư phụ không cần nói đạo lý nhiều với bạn bởi vì ngài đã giảng rất nhiều rồi, ngài giảng rất nhiều mà chúng ta không làm được, vậy chúng ta cần phải quán sát thân hành của ngài, ngài dùng hành động của bản thân biểu diễn cho chúng ta xem. Kỳ thực tôi thấy sư phụ của chúng ta đang thực sự độ chúng sanh, có nhiều lúc điều ngài làm ra đã khiến rất nhiều người nhìn thấy đều cảm động, lúc đó học Phật mới là chân thật nhất đấy!

3. Còn nhớ một lần chúng tôi tháp tùng sư phụ, đầu tháng Sáu theo đoàn bảy tôn giáo lớn của Malaysia đến tham quan Rome (La-mã). Ở Rome, mọi người đều biết, sư phụ đã ngồi máy bay hơn hai mươi tiếng, bay từ Malaysia đến Bangkok, sau đó mới đến thành Vatican ở Rome để gặp Giáo Hoàng. Kết quả, sau khi xuống máy bay là hơn sáu giờ sáng, đồng tu Malaysia chúng ta đều rất rõ, mới hơn sáu giờ sáng, sau khi xuống máy bay đều không ăn sáng, ngay cả bữa sáng cũng không ăn được chứ đừng nói về khách sạn nghỉ ngơi, phải lập tức đến thành Vatican. Ở thành Vatican chúng tôi tham quan trao đổi, đến hơn ba giờ chiều mới vào tiệm ăn, cũng không biết gọi đó là cơm gì, là cơm tối hay là cơm trưa nữa. Tóm lại giữa khoảng thời gian đó chúng tôi không hề nghỉ ngơi, không hề ăn cơm, đến hơn ba giờ chiều mới được ăn cơm. Trong thời gian đó, trong quá trình tham quan sư phụ vẫn ung dung tự tại, không hề mệt mỏi, cũng chẳng hề than đói bụng. Chúng tôi nhìn thấy rất nhiều lãnh tụ tôn giáo còn trẻ hơn sư phụ, năm đó sư phụ 84 tuổi, có

vị nào lớn tuổi hơn ngài không? Không có! Họ đều rất trẻ, kết quả mỗi một người họ đều mệt mỏi rã rời, vừa đói vừa mệt. Thế nên lúc đó mới thấy được sự phụ của chúng ta công phu ở đâu? Chính là ở những việc này. Vì vậy tôi nhìn thấy họ chân thật kính phục sự phụ từ tận đáy lòng, cảm thấy sự phụ là người thật sự tu hành. Vừa rồi sự phụ nói với chúng tôi, lương thực khá ít ỏi thì ngài ăn một bữa, hiện nay ỏn rồi thì ăn hai bữa. Kỳ thực, đây là một sự huấn luyện, cũng là một sự rèn luyện trong tu hành. Bạn xem chúng ta thật sự đến lúc đó đã có sự thể hiện không giống như sự phụ. Vì vậy tôi nhìn thấy những vị lãnh tụ tôn giáo đó đối với sự phụ thật sự là kính phục sự phụ từ tận đáy lòng. Hiện nay khi sự phụ giao lưu với các nhân sĩ tôn giáo này, tôi cảm thấy sự thể hiện của sự phụ, trong từng hành động lời nói của ngài có thể khiến cho chúng ta thật sự cảm nhận được tâm lượng từ bi và tùy duyên của sự phụ. Cho nên, đây chính là chỗ mà chúng ta cần phải học tập, đó chính là học tập từ những điều nhỏ nhất thường ngày trong cuộc sống.

4. Còn có một câu chuyện ở Thái Lan, sự việc xảy ra khi sự phụ tiếp đón tướng Chavali, khi đó ông làm phó thủ tướng. Nhận lời mời của tướng Chavali, trong buổi họp ông đã mời sự phụ đến nhà ông để cúng dường, chúng tôi cũng theo tháp tùng, sự phụ đi đâu cũng có chúng tôi đi theo. Khi đến nơi, tướng quân nói chuyện với sự phụ được vài câu, vài phút sau ông có việc phải đi ra ngoài, nên phu nhân của ông ấy đến tiếp đãi chúng tôi. Vị phu nhân ấy rất đặc biệt, bà là người Thái Lan, rất tín ngưỡng Phật giáo, đặc biệt bà rất thích Quán Thế Âm Bồ Tát, trong nhà của bà thờ cúng hơn một trăm vị Quán Thế Âm Bồ Tát, Phật đường của bà rất là trang nghiêm, đều là Quán Thế Âm Bồ Tát, rất là đặc biệt. Đối với Tam Bảo bà cũng vô cùng cung kính, khi sắp cơm và thức ăn cho sự phụ bà đều quỳ ở dưới đất mà dâng lên, quả thật rất hiếm khi nhìn thấy thái độ cung kính đối với Pháp sư như thế. Sau đó trong lúc ăn cơm thì mọi người trò chuyện, phu nhân nói vài ngày nữa bà phải đi hát ở đài truyền hình. Chúng tôi cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao đường đường là phu nhân của phó thủ tướng mà phải đi hát ở đài truyền hình? Chúng tôi bèn hỏi bà nguyên nhân. Bà nói bà và phu quân của bà là tướng quân Chavali nhìn thấy người xuất gia ở Thái Lan rất nhiều, các vị ấy đến trị bệnh ở các bệnh viện thông thường không tiện cho lắm, thế nên ông bà phát tâm xây bệnh viện cho chư Tăng, chuẩn bị vào ngày sinh nhật lần thứ 50 của Thái Tử sẽ tặng cho Thái Tử làm kỷ niệm. Thế nhưng bệnh viện đó trước mắt đang thiếu tiền nên không xây dựng được.

Sư phụ vừa nghe thấy việc này, xây bệnh viện là việc tốt, thiếu tiền xây thật là đáng tiếc, nên bèn hỏi bà rốt cuộc là thiếu bao nhiêu tiền? Phu nhân cũng không rõ tình hình cụ thể ra sao, bà nói: “Được rồi để con mời người phụ trách việc này đến nói rõ xem sao”, sau đó mời người đó đến. Sau khi người đó đến tính toán đại khái rồi nói còn thiếu hai triệu Mỹ kim thì bệnh viện này mới xây được. Sư phụ vừa nghe thì nói: “Được rồi, việc tốt như vậy để tôi phát tâm, hai triệu Mỹ kim ấy để tôi lo, tôi phụ trách xây bệnh viện này.” Tôi ở bên cạnh nhắc sư phụ: “Sư phụ à, là đô-la Mỹ đó, không phải tiền Thái đâu”. Bởi vì sư phụ không cân nhắc, ngài làm việc tốt gì đều không xét đến rốt cuộc mình có tiền hay không. Sau đó mới đi hỏi, đi kiểm tra xem có tiền hay không, tiền trong ngân hàng có đủ hay không, thế mà ngài vẫn đóng góp như vậy. Cho nên các bạn thấy sư phụ của chúng ta quả thật thấy việc tốt là ngài lập tức phát tâm. Có điều mọi người an tâm, bởi vì sư phụ rất có phước báo, chỉ cần ngài tâm nghĩ thì sự thành. Bốn ngày sau đó, hai triệu đô-la Mỹ đã đến. Qua vài năm sau, bệnh viện đã được xây xong. Sau khi xây xong thì sư phụ đến Bangkok Thái Lan. Ngài đi bằng máy bay của quân đội vì nơi đó không có phi trường, là một nơi khá xa xôi, ráp gianh với biên giới Lào và Miến Điện, nơi đó cũng có rất nhiều người xuất gia. Vì vậy bệnh viện ấy không chỉ dành cho người xuất gia của Thái Lan mà còn khám bệnh cho người xuất gia của các nước lân cận. Tham gia lễ khánh thành bệnh viện trở về Bangkok thì thời gian cũng khá trễ, hơn chín giờ tối. Sau hơn chín giờ tối quay trở về, tôi nhìn thấy những người đi cùng có tiến sĩ Chung của chúng ta, họ đều chưa ăn tối. Tôi nói: “Kỳ lạ, chẳng phải các vị đi dự lễ khánh thành long trọng của bệnh viện đó sao, sao trở về bụng vẫn đói meo chưa com nước gì vậy?” Tôi nói rất ít thấy trường hợp như vậy, sư phụ quyên góp hai triệu Mỹ kim vì sao vẫn chưa được ăn cơm? Chúng tôi bèn nhanh chóng chuẩn bị cho ngài một chút thức ăn. Sau khi trở về sư phụ ngài gọi tôi đến, lấy ảnh chụp bệnh viện đưa cho tôi xem, bệnh viện tên là “Bệnh viện Tịnh Không”. Sư phụ nói: “Không được, không được, sao có thể dùng tên người làm tên bệnh viện được?” Ngài bảo thế không được, ngài muốn đổi lại, và đề nghị đổi tên thành “Bệnh viện Tam Bảo”. Sau này nếu có cơ hội đến Thái Lan thì có thể nhìn thấy bệnh viện đó sau cùng đã có tên là “Bệnh viện Tam Bảo”, không phải là “Bệnh viện Tịnh Không”.

Sau khi quyên tiền đóng góp xong sư phụ không hề quan tâm đến việc này nữa, chỉ đến khi có người đến báo về lễ khánh thành thì ngài mới đến dự, còn trong suốt quá trình đó ngài một chút cũng không để ý đến, không hề hỏi han, đều không có, ngay cả tên tuổi ngài cũng chẳng cần. Thế nên tôi nói, những việc làm này của sư phụ đáng để chúng ta học tập, ngài không dính mắc hình tướng. Thậm chí ngay cả đạo tràng ngài cũng không để vào trong tâm, thậm chí tôi đã từng nói với mọi người, năm ngoái sư phụ đã đem đạo tràng ở Mỹ tặng cho người khác rồi, người nào cần thì tặng cho người đó, rất là tiêu sái, rất là tự tại. Một chút ngài cũng không hề chấp trước, không hề tham luyến. Đây là những việc mà chúng tôi ở bên cạnh sư phụ nhìn thấy được, kỳ thực chúng ta học cái gì vậy? Chính là học những điều này.